

overhovedet i vor Folkekirke være forpligtede til at udføre de kirkelige Handlinger og navnlig forrette Vielsen. Jeg mener nu, at Sagen stiller sig saaledes, at ved denne Lovs § 8 er der ikke stiftet nogen som helst Forpligtelse, og kan ikke være det; thi der staaer ikke noget derom i Ordene; der er ikke stiftet nogen ny Forpligtelse, men der er tilveiebragt en Lighed ved Ophævelsen af det Fortrin, der ved den tidligere Lovgivning tilkom de lutheriske Præster ved blandede Ægteffaber, saaledes at imedens Vielsesforretningen ellers rettede sig efter Bruden, saa toges der i dette Tilfælde ikke Hensyn til, til hvilken Bekjendelse Bruden hørte, men naar blot den ene Part tilhørte den lutheriske Kirke, tilfaldt Vielsen altid den lutheriske Præst. Ligesom jeg paa den ene Side troer, at der ikke er paalagt nogen Forpligtelse, saaledes er der positivt heller ikke borttaget nogen, og jeg troer altsaa, at efter en streng Fortolkning af Loven, som den nu lyder, i Henhold til den tidligere Lovgivning, forsaavidt den ikke allerede er ophævet eller ophæves ved denne Lov, saa kan man sige, at den lutheriske Præst forpligtes til at forrette Vielsen for en Lutheraner og en Katholik, naar de henvende sig til ham, og han er Præst for den ene af Brudfolkene. Men det var han ogsaa efter den tidligere Lovgivning forpligtet til, og hvad der er forandret er alene det, at han nu ikke faaer Revers med Hensyn til Børneopdragelsen, et Revers, fra hvis Udstedelse der forresten i flere Tilfælde er givet Dispensation, saaat der ikke erkjendes at være nogen absolut kirkelig Nødvendighed for at holde derpaa. Derimod har ingen lutherisk Præst hidtil været forpligtet til vie en Kristen og en Jøde, og naar det i den anden Minoritetsbetænkning er sagt, at det hidtil har været Lov, maa jeg benegte det. Der eksisterer i dette Tilfælde aldeles intet Lovbud, fordi den hidtil gjældende Lovgivning i Almindelighed ikke erkjender slige Ægteffaber for tilfældelige. Der behøvedes, hvergang et saadant Ægteffab skulde indgaaes, en speciel Bevilling, og denne Bevilling indeholdt for det Tilfælde en Bemyndigelse for Præsten til at forrette Vielsen, men ellers havde han ligesaalidt en Forpligtelse dertil, som en Bemyndigelse. Altsaa i dette Tilfælde er der ikke paalagt Præ-

sten nogen Forpligtelse. Endnu mindre kan Sen efter dens Aand og Indhold paabyrde Præster af andre Samfund udenfor Folkekirken nogen som helst Forpligtelse. Ligesaalidt som hidtil en katholsk Præst var forpligtet til at vie en dansk Katholik, der meldte sig og sagde, at han havde efterkommet alle de borgerlige Betingelser for Ægteffabet, naar Præsten paaviste Hindringer efter den katholske Kirkes Sætninger, ligesaalidt vil den katholske Præst være forpligtet dertil for Fremtiden; thi den katholske Præst kan kun stifte et for den katholske Kirke gyldigt Ægteffab, og hvor han erklærer, at absolute Hindringer for Ægteffabets Indgaaelse finde Sted, der kan han ikke forrette Vielsen, og der kan ingen Lov paalægge ham at forrette den. Men det er heller ikke paalagt ham ved denne Lov; saa uforsigtig har Loven ikke været. Men paa den anden Side er Sen, naar den forstaaes saaledes, ingenlunde overflødig, som den er forekommet den ærede Landssthingsmand, som har afgivet det andet Minoritetsvotum; thi der er i Sen ikke, saaledes som han syntes at have opfattet den, Tale om en Vielse, der falder efter det ved den borgerlige Handling stiftede Ægteffab, men her er givet en Bemyndigelse for begge Brudfolks Præster til at kunne, hvad de før ikke begge ligegodt kunde, stifte et gyldigt Ægteffab ved den blot kirkelige Vielse. Tidligere kunde, naar en Lutheraner ægtebe en Katholik, den katholske Præst ikke i vort Land indvie dette Ægteffab, saaat det blev et gyldigt Ægteffab; dette kan han derimod efter denne §. Efter denne § er den ingen Forskiel med Hensyn til Besøielsen til at foretage Vielsen mellem den lutheriske Præst og den katholske Præst. Forresten er jo dette et Punkt, hvor det, der savnes i Sen, som det ogsaa er udtalt af selve de Herrer Landsthingsmænd, der have affattet de forskjellige Vota, kan, naar det erkjendes for absolut nødvendigt, opnaaes ved et kort og let Ændringsforslag, og det forekommer mig at være en aldeles uholdbar Grund til ganske at tilråade et Lovforslags Forkastelse, at der i Sen staaer en Bestemmelse, som rigtignok kan ændres blot ved at tilføie de 2 Linier: dog skal ingen Præst være forpligtet til at sammenvie noget Par, hvorefter ikke begge